

ΣΟΦΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

«Γεια σας. Είμαι ο Όλιβερ Τέιτ, ο πρωταγωνιστής του βιβλίου. Είναι πολύ πιθάνο να χρησιμοποιήσω μια λέξη όπως πρωταγωνιστής και, λίγες στιγμές αργότερα, μια λέξη όπως μαλάκας».

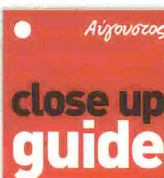
Ο εκκοσμηχρόνος ουαλός ποιητής Joe Dunthorne γράφει το πρώτο του μυθιστόρημα. Η κριτική μιλιά για τον σύγχρονο "Φύλακα στη Σικαλή". Εγκρητικό γλωσσικό μείγμα από λεξικογραφικά λήματα, καταλόγους, παλαβούς οικιαγενειακούς διαλόγους και περιγραφές, στις οποίες δεν περισσεύουν λιπαρές λέξεις. Η διαβάστε ένα μυθιστόρημα για τη σύγχρονη μετασοβιετική Ουκρανία, φρασμένο με γκροτέσκο χιούμορ και ανατριχιαστικές αμοιότητες με πράγματα που ζούμε στην Ελλάδα. Ξέφρενη μυθολογία που αποκαλύπτει πως τα άτομα επιβιώνουν με τυχρή και σκληρά διδάγματα σε ένα κράτος που μερμνά για τους πολιτικούς του και όχι για τους πολίτες του. Σας θυμίζει κάτι;

ΑΝΤΡΕΪ ΚΟΥΡΚΟΦ, **ΟΙ ΠΙΓΚΟΥΙΝΟΙ ΔΕΝ ΠΕΣΑΙΝΟΥΝ ΑΓΙ ΤΟ ΚΡΥΟ**, ΜΕΤ. ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΚΑΣΤΑΝΙΟΤΗΣ
 JOE DUNTHORNE, **ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ**, ΜΕΤ. ΑΛΕΞΗΣ ΚΑΛΟΦΙΛΙΑΣ, ΙΝΔΙΚΤΟΣ

Εύη Λαμπροπούλου

«Πρόσφατα διάβασα τον αυτοβιογραφικό "Καρλομάγνο". Ο συγγραφέας περιπλανιέται στην Ευρώπη με αεροπλανική διάθεση, αυτό το είδος της ευχάριστης αναπόστασης που έχεις όταν εισιρί σε ένα αεροδρόμιο, μεταξύ δύο χωρών, μεταξύ γης και αέρα, όπου μπορεί δυνητικά να συμβούν τα πάντα. Παραμυθιάζεται με τη μοναξιά του, με αυτήν την ενεργητική, μελαγχολική μοναξιά, πράγμα που μου θυμίζει τον εαυτό μου στο Λονδίνο ή στη Νυρεμβέργη ή στο Στρασβούργο, αλλά και ότι έχω καιρό να ταξιδέψω στην Ευρώπη. Ζει τη στιγμή, αλλά την ζει ως συγγραφέας: την φωτογραφίζει, την σημειώνει – πράγμα που σημαίνει ότι δεν την ζει; Η μήπως ότι την ζει διπλά; Το βιβλίο είναι πολύ κοντά σε μένα ως αναγνώστρια, αλλά και ως συγγραφέα, αφού οι λέξεις του είναι και δικές μου: "Το δειλινό ρίχνει το κατατονικό σκέπασμά του". Η γράφει σε ποιέμε για βρακιά, που μ' αρέσουν, ενώ αντιπαθώ τα κολοτάκια».

ΣΤΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ, **Ο ΚΑΡΛΟΜΑΓΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΜΕΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, ΜΑΓΙΚΟ ΚΟΥΤΙ**

Ε. ΚΑΡΚΙΤΗ

ΜΑΡΙΑ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

«Το βιβλίο στο οποίο βασίστηκε το ομώνυμο σίριαλ του Φαουστίντερ διαδραματίζεται στο Βερολίνο, στο τέλη της δεκαετίας του 1920. Ανάμεσα σε δύο Παγκόσμους Πολέμους ο συγγραφέας (1878 - 1957) παρουσιάζει τον ήρωά του, Φρονίς Μπίμπερκοφ, να έχει μόλις αποφυλακιστεί και να επιλέγει την ίδια οδό της επιβίωσης. Οι συνθήκες ζωής, όμως, η κοινωνική, οικονομική και ηθική κρίση δεν θα του επιτρέψουν να μείνει πιστός στον λόγο του. Το «Βερολίνο Αλεξάντερπλατς» είναι ένα μυθιστόρημα το οποίο, παρότι γράφτηκε πριν από ενενήντα χρόνια [εκδόθηκε το 1929], παραμένει πιο σύγχρονο από ποτέ. Οι ορδές των μικροαστών, των πενηταμένων, των φτωχοδιαβόλων που προσπαθούν με κάθε τρόπο να επιβιώσουν δεν είναι παρά η λογιστική μεταφορά μιας περιόδου που σε λίγα μόνο στοιχεία διαφέρει από τη σημερινή δική μας. Πρόκειται να αναμφίβολο για ένα συγκλονιστικό βιβλίο».

ΛΑΦΡΕΝΤ ΝΤΕΜΠΛΑΙΝ, **ΒΕΡΟΛΙΝΟ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡΠΛΑΤΣ**, ΜΕΤ. ΜΗΝΙΑΣ ΠΑΡΑΣΧΗΣ, ΟΔΥΣΣΕΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΟΥΣΙΔΗΣ

«Σε γενικές γραμμές έχω μια "καχυποψία" απέναντι σε βιβλία ιστορικού περιεχομένου γραμμένα από Έλληνες συγγραφείς, από τα οποία βλέπω να λείπει, μεταξύ άλλων, ένα ειδικό βάρος και μια σφαιρική αντίληψη της εποχής, στην οποία διαδραματίζεται το μυθιστόρημα. Ένα από τα ελάχιστα μυθιστορήματα που έχω διαβάσει τελευταία και διαφέρουν είναι, "Η κοιλιά των σπαθιών" του Πασχάλη Λαμπάρδη, το οποίο διαδραματίζεται στο Βυζάντιο του 11ου αιώνα. Το βιβλίο συνδυάζει ιστορική ακρίβεια με τέλει μυθολογία, στο πλαίσιο της οποίας φανταστικά πρόσωπα συνυπάρχουν αρμονικά και ζήκουν στη πλάη ανθρώπων που άφρασαν τη σφραγίδα τους στην ιστορία, έχει φιλοσοφικό βάθος – χωρίς, όμως, να κουράζει τον αναγνώστη – και επίσης είναι και πολύ καλογραμμένο. Το συστήνω ανεπιφύλακτα στους αναγνώστες».

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΛΑΜΠΑΡΔΗΣ, **Η ΚΟΙΛΙΑ ΤΩΝ ΣΠΑΘΙΩΝ**, ΠΑΤΑΚΗΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ

«Τι σημασία έχει που το καλοκαίρι μός βολέει να κουβαλάμε στην παραλία βιβλία-τούβλα, για να ξεμπερδέψουμε με τις θερινές αναγνωστικές υποκρούσεις; Πρωτεύοντα εναλλακτικά ένα τομίδιο σαρόντα μιας σελίδων. Το "Άστυ" είναι ένα βήμα προς το άνοιγμα της σύγχρονης ελληνικής ποίησης σε ένα ξεφύτο, η φωνές των γυναικών που το κατοικούν, η γλυπτική και ο κήπος, η κορύφωση προς τη κρημνώδες ακρωτήριο, συνεχονται από μια ύλη δροσεύ φυσική, καταπραϊκή, ανεπιτήδευτη. Ίσως η μάγευση που μου σοκεί, οφείλεται στο πως και το γιατί των λέξεων. Κλείνουν μέσα τους τη διαδικασία της σκέψης που γίνεται τρομερή αίσθηση, που γίνεται επιρροα αίσθημα, που γίνεται εντέλει ανακουφιστικό πράγμα. Θέλει να το διαβάσεις και να το ξαναδιαβάσεις ως εμπόνημα – αν και αμφίβολο και τρεμυλιστό – ζην».

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, **ΑΣΤΥ**, ΜΕΛΑΝΙ